

Sygn. akt: I 1 C 1265/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I1 Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko W. Ż.

o zapłatę

I Oddała powództwo w całości;

II Kosztami postępowania w kwocie 2067,00 złotych, w tym 1800,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 września 2017 roku powód (...) (...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego W. Ż. kwoty 6059, 61 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 5266, 11 zł za okres od dnia 9 września 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że swoje żądanie wywodzi z umowy o kredyt łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W., obecnie (...) Bank SA z siedzibą w W.. Powód nadto wyjaśnił, że nabył dochodzoną pozwem wierzytelność od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 października 2012 roku, zaś na dochodzoną pozwem kwotę składają się kwoty wynikające z dokumentów księgowych wystawionych przez pierwotnego wierzyciela w łącznej wysokości 6059, 61 złotych: kapitał + odsetki należne – 5266, 11 zł, kwota 793,50 złotych tytułem kosztów windykacji wynikających z umowy o kredyt.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 2008 roku pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a W. Ż. została zawarta umowa numer (...) o kartę kredytową. Umowę zawarto na czas określony, tj. na okres ważności karty.

Zgodnie z zapisem wynikającym z umowy, umowa zawarta na czas określony, ulega po upływie okresu, na jaki została zawarta, automatycznemu przedłużeniu na czas nieokreślony pod warunkiem wznowienia karty.

Zgodnie z zapisem wynikającym z umowy:

- posiadaczowi przysługuje prawo odstąpienia od umowy w terminie 14 –u dni od wydania pierwszej karty,

- bankowi, gdy posiadacz karty nienależnie wypełnia postanowienia umowy, posługuje się fałszywymi dokumentami, nie odbiera duplikatu karty, zmiany przepisów prawa, zmiany w systemie informatycznym banku, zmiany w ofercie banku, śmierci posiadacza.

- każdej ze stron w drodze miesięcznego wypowiedzenia .

W przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy, posiadacz karty zobowiązany był do zapłaty opłaty za spóźnioną spłatę należności, za monit, oraz innymi opłatami wynikającymi z taryfy prowizji i opłat w wysokości wynikającej z cennika lub umowy za każde niezwrócone urządzenie, w terminie 14 dni od daty wystawienia noty obciążeniowej (par 2 ust. 7 umowy).

W treści umowy w par. 2 w ust. 9 wskazano, iż rozwiązanie umowy w zakresie dotyczącym usługi, przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, zobowiązuje do zapłaty zadłużenia w terminie 30-u dni na rzecz banku.

niesporne, a nadto: umowa – k. 6-9 ,

Brak dowodu na okoliczność, że mowa numer (...) o kredyt nie została rozwiązana z upływem okresu, na jaki została zawarta, ani, że została rozwiązana z powodu braku spłaty limitu lub zadłużenia .

niesporne

W dniu 31 sierpnia 2017 roku (...) (...) z siedzibą w W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu i zawiadomienie skierowane do W. Ż., w którym wskazał, że na podstawie umowy z dnia 29 października 2012 roku bank dokonał przelewu wierzytelności w kwocie 6059,61 złotych na jego rzecz.

zawiadomienie – k. 11

(...) (...) z siedzibą w W. pismem z datą w nagłówku „dnia 15 maja 2017 roku” wezwał W. Ż. do zapłaty kwoty 6029,67 złotych wskazując, iż jest to dług zakupiony od (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W...

wezwanie do zapłaty – k. 5 akt

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Zaszły więc warunki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego. Jednocześnie § 2 tego przepisu wskazuje, iż w takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 70940

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, że pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a W. Ż. w dniu 18 grudnia 2008 roku doszło do zawarcia umowy o kartę kredytową na okres jej ważności. Nie ustalono, czy umowa ta uległa rozwiązaniu z upływem wskazanego wyżej okresu, więc przedłużyła się automatycznie na czas nieokreślony i czy została wypowiedziana, kiedy i przez kogo, z jakiego powodu.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy z (...) Bank SA siedzibą w W. zasadnie obciążył pozwanego obowiązkiem zapłaty zaległości i w jakiej wysokości oraz z jakiego tytułu. W rezultacie kwestią sporną pozostawało ustalenie, czy powodowi, w związku z zawartą z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umową przelewu wierzytelności, przysługuje względem pozwanego wierzytelność w wysokości dochodzonej w niniejszym procesie.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie .

Powód , (...) (...) z siedzibą w W. domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty wskazanej w pozwie powoływał się na łączącą pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda umowę o kartę kredytową, a zatem roszczenie powoda swoją normatywną podstawę znajdowało w oparciu o przepisy art. 481 kc w zw. z art. 14.1 ustawy z dnia 12 września 2002 r.o elektronicznych instrumentach płatniczych , która obowiązywała w chwili zawarcia dnia 18.12.2008r , a który stanowi, że :” Przez umowę o kartę płatniczą wydawca karty płatniczej zobowiązuje się wobec posiadacza karty płatniczej do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty płatniczej, a posiadacz zobowiązuje się do zapłaty kwot operacji wraz z należnymi wydawcy kwotami opłat i prowizji lub do spłaty swoich zobowiązań na rachunek wskazany przez wydawcę.” i art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.02.72.665) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na określony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 76 powyższej ustawy, zasady oprocentowania kredytu określa umowa kredytu . Pomiędzy stronami ma zastosowanie przepis art. 513 § 1 k.c., z którego wynika, że dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Jak wskazano w powyższej części uzasadnienia, w niniejszej sprawie okolicznością niesporną było to, że przedmiotowa umowa o kartę kredytową została zawarta .

Z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie wynika , ażeby również i powód GoDebt 1 (...) z siedzibą w W. zaoferował jakikolwiek dowód, z którego wynikałaby data rozwiązania przedmiotowej umowy, jak również sposób i wysokość naliczenia zadłużenia .

Zważyć należy, iż z treści łączącej strony umowy, w sposób nie budzący wątpliwości wynikało, iż posiadacz zobowiązany był do zapłaty zadłużenia oraz ewentualnie kwot w wysokości wynikającej z taryfy opłat i prowizji. Do pozwu nie załączono w/w tabeli opłat i prowizji, jak również wypowiedzenia umowy albo zestawienia operacji na koncie pozwanego, z których by wynikało, że ma debet..itp

W niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów, czy to z dokumentów w postaci pisemnego wypowiedzenia, tudzież rozwiązania umowy, czy też cennika o którym mowa w w/w dokumentach, na okoliczność jak taka opłata i za co jest naliczana.

Konsekwencją powyższego jest uznanie, że powód nie wykazał, że dochodzona przez niego wierzytelność z tytułu długu na karcie kredytowej przysługuje i w jakiej wysokości. Powód uchybiając obowiązkowi mającemu swoje źródło w art. 6 k.c., nie wykazał bowiem, jak obliczył w/w kwotę, a sposób jej obliczania jest oparty na kwotach wynikających z cennika, którego nie przedłożył, więc nie jest możliwe zweryfikowanie prawidłowości obliczenia w/w kwoty .

Zważyć należy, iż zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu, strona, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, obowiązana jest fakt ów wykazać. Stosownie bowiem do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ponadto, zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności, to strony mają dążyć do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a w razie nieuzasadnionej bierności strony narażają się na sankcję w postaci przegrania procesu.

Skoro więc powód nie wykazał, jak policzył żadaną kwotę, brak jest możliwości ustalenia czy uczynił to zgodnie z cennikiem stanowiącym integralną część umowy stron.

Tym samym, skoro powód nie dowiódł, iż wierzytelności dochodzone z tytułu umowy o kartę kredytową jest mu należne, co do wysokości, żądanie pozwu w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Wobec tego, Sąd, na podstawie art. 14.1 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych w zw. z art. 6 k.c. powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą, że przegrywający ponosi koszty procesu, na podstawie art. 98 k.p.c., w zw. z § 2 ust. 1 oraz § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

W niniejszej sprawie koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły łącznie kwotę 2067 złotych (opłata sądowa od pozwu w kwocie 250 złotych, koszty zastępstwa procesowego – wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych).